

Annexs

CONTES D'AHIR,

CONTATS AVUI,

COMPTEN PER SEMPRE.

ÍNDEX

	Pàgs.
BLANCANEU_____	2
ELS TRES PORQUETS_____	12
LES FARINETES_____	34
L'ÀLIGA I L'ESCARABAT_____	38

Conte

Tradicional

*B*LANCANEU



BLANCANEU → *títol*

Introducció

→ *nexe que subtilitza sempre per començar*
UNA vegada era el mig de l'hivern, i els borrallons de neu queien del cel com un plomissol.

Una reina seia vora una finestra que tenia un bastiment de banús negre, i cosia. I cosint cosint i mirant-se la neu, es punxà amb l'agulla al dit, i caigueren tres gotes de sang a la neu. I com que el vermell sobre la neu blanca feia tan bonic, ella va pensar entre ella: "Jo tingués un infant tan blanc com la neu, tan vermell com la sang i tan negre com la fusta del bastiment!"

Al cap de poc, va tenir una nena, que era blanca com la neu, vermella com la sang i amb uns cabells negres com el banús, i per això li van dir la Blancaneu. I en néixer l'infant, va morir la reina.

Al cap d'un any, el rei va prendre una altra muller. Era una bella dama, però era orgullosa i altiva i no podia sofrir que ningú la guanyés a bellesa. Tenia un mirall meravellós; quan s'hi posava davant i s'hi mirava, ella deia:

Nos

Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?

→ *fragment que sempre es repeteix*

I el mirall responia:

Tu, reina, ets la més bella del país. → *resposta que també es repeteix.*

I ella estava contenta, perquè sabia que el mirall deia la veritat.

Però Blancaneu creixia, i cada vegada era més bella, i en tenir set anys, era tan bella com el dia clar i més bella que la mateixa reina. Quan aquesta, una vegada, va preguntar al seu mirall:

Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?

GERMANS GRIMM

el mirall va respondre:

*Tu, reina, ets la més bella davant meu,
però ho és mil vegades més la Blancaneu.*

La reina s'estremí i es tornà verda i groga d'enveja. Des d'aquella hora, en veure Blancaneu, el cor se li regirava dins el pit, de tant que odiava la donzella. I l'enveja i l'orgull se li espigaven com una mala herba dins el cor, talment que ni de nit ni de dia tingué més descans. Al capdavant crida un caçador i li diu:

— Enduu-te-me'n aquesta nena al bosc, no la vull veure més davant del meus ulls. La mataràs, i per prova portaràs les corades i el fetge.

El caçador obeí i se l'endugué, i quan ja s'havia tret el ganivet per travessar el cor innocent de Blancaneu, ella comença a plorar i diu:

— Ai, bon caçador, perdona'm la vida; rodaré pel bosc feréstec i no tornaré mai més a casa.

I com que era tan bonica, el caçador va tenir compassió i digué:

— Fuig, doncs, corrents, pobra criatura.

“Les salvatgines no trigaran a devorar-te”, va pensar ell; i això no obstant, era com si li haguessin llevat una pedra de sobre el cor, perquè no li calia matar-la. I com que tot just s'escaigué a botar per allí un senglarol, l'aspidà, li tragué les corades i el fetge i ho portà per prova a la reina.

El cuiner va haver de fer-ne un requisit amb suc, i la mala dona s'ho va menjar i es va pensar que s'havia menjat les corades i el fetge de Blancaneu.

Ara la pobra criatura estava soleta al mig del gran bosc i tenia tanta d'angúnia que es mirava les fulles dels arbres i no sabia com fer-s'ho.

Es posà a córrer, i corria per sobre les pedres punxegudes i a través del esbarzerars, i les bèsties salvatgines botaven prop d'ella, però no li feien res. Va córrer tant, que els seus peus ja no podien més, fins que a entrada de fosc veié una casona petita i va entrar-hi per reposar. Dins la casona tot era petit, però tan escaient i tan net, que no hi havia res a dir. Hi havia una taula parada de blanc amb set plats menuts, cada platet amb la seva cullereta, i a més set ganivetets i forquilles i set vasos. Contra la paret hi havia set llitons, l'un al costat de l'altre, coberts amb uns llençols blancs com la neu.

Blancaneu, com que tenia tanta de fam i de set, menjà de cada plat una mica de minestra i pa i begué de cada vaset una gota de vi,

— La casona petita correspon a l'espai interior. Aquí, els nans es senten protegits dels perills externs.

— El bosc, representa l'espai exterior. Aquest, representa la por interior de la protagonista.

BLANCANEU

perquè no volia prendre-ho tot a un de sol. Després, com que estava tan cansada, es va ajeure en un llitó, però cap no li convenia: l'un era massa llarg, l'altre massa curt, fins que al cap i a la fi el que feia set va ésser a la mida; i allí va romandre colgada, s'encomanà a Nostre Senyor i s'adormí.

Nus
diminutius

Quan ja era negra nit, arribaren els senyors de la casona, que eren els set nans que a les muntanyes cavien i furguen les mines. Encengueren llurs set llumets, i com que ara a la casona va fer-hi clar, veieren que allí hi havia estat algú, perquè no tot estava tal com ho havien deixat ells. El primer va dir: "¿Qui ha segut a la meva cadireta?" El segon: "¿Qui ha menjat del meu platet?" El tercer: "¿Qui ha pres del meu panet?" El quart: "¿Qui ha menjat de la meva minestreta?" El cinquè: "¿Qui ha punxat amb la meva forquilleta?" El sisè: "¿Qui ha tallat amb el meu ganivetet?" El setè: "¿Qui ha begut del meu vaset?"

Llavors el primer va mirar entorn i va veure que al seu llit hi havia un petit clot, i digué: "¿Qui s'ha ficat al meu llit?" Els altres vingueren corrents i exclamaren: "Al meu també s'hi ha ajagut algú." El setè, però, en mirar el seu llit, reparà Blancaneu que hi dormia. Llavors cridà els altres, que acudiren i esclafiren un crit d'admiració, agafaren llurs set llumets, i tot era contemplar-se la Blancaneu. "Oh, Déu meu! Oh, Déu meu!, exclamaven. "Que bonica és aquesta criatura!", i els feia tanta d'alegria, que no la van despertar i la van deixar dormir al llit. El setè nan va dormir amb els seus companys, una hora amb cadascun, i així va escolar-se la nit.

L'endemà de matí es despertà Blancaneu i, en veure els set nans,



MIRALLET, PEL TEU ENCÍS:
QUI ÉS LA MÉS BELLA DE TOT EL PAÍS?

GERMANS GRIMM

es va espantar tota. Però ells li feren cara amorosa i preguntaren:

— Com te dius?

— Em dic Blancaneu — va respondre ella.

— Com has vingut a casa nostra? — digueren encara els nans.

Aleshores ella els va contar que la seva madrastra l'havia volguda fer matar, però el caçador li havia fet gràcia de la vida, i així ella havia corregut tot el dia, fins que al capdavall havia trobat la casona.

Els nans digueren:

— Si vols cuidar-te de casa nostra, cuinar, fer els llits, rentar, cosir i fer mitja, i tenir-ho tot endreçat i net, et quedaràs amb nosaltres i no et mancarà res.

— Sí — digué Blancaneu —, de tot cor.

I es va quedar amb ells.

Els endreçava tota la casa. Al matí ells se n'anaven a la muntanya i cercaven coure i or; al vespre tornaven, i havien de tenir el menjar a punt. De dia ella estava sola, i per això els bons nans l'advertiren i digueren:

— Guarda't de la teva madrastra, que aviat ho sabrà que ets aquí: no deixis entrar ningú.

Mentrestant la reina, en ésser que es va haver menjat les corades i el fetge de Blancaneu, no pensava sinó que ja tornava a ésser la primera i la més bella de totes, es va posar davant del seu mirall i va dir:

*Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?*

I el mirall que respon:

*Tu, reina, ets la més bella davant meu,
però enllà de puigs i plans,
a la casa dels set nans,
ho és mil vegades més la Blancaneu.*

Ella es va estremir tota, perquè sabia que el mirall no deia cap mentida, i s'adonà que el caçador l'havia enganyada i que Blancaneu encara era viva. I rumia que rumiaràs, cercava novament la manera de matar-la; perquè mentre no fos la més bella de tot el país, l'enveja no li deixava cap descans. I quan a la fi va haver-se-la empescada, es va pintar la cara i es va vestir com una vella marxanta, que ningú no l'hauria coneguda. Recomposta així, va anar-se'n enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans, trucà a la porta i cridà:

BLANCANEU

— Bella mercaderia a vendre! Qui em compra la bella mercaderia!
Blancaneu va ullar per la finestra i cridà:

— Bon dia, bona dona, què teniu per vendre?



ARRIBAREN ELS SENYORS DE LA CASONA, QUE EREN ELS SET NANS

— Bella mercaderia, bella mercaderia — va respondre ella —: cordons de cotilla de tots els colors. — I en va treure un que era teixit de seda virolada.

“Aquesta bona dama, bé puc deixar-la entrar”, pensà Blancaneu. Llevà el forrellat de la porta i es comprà el bonic cordó de cotilla.

GERMANS GRIMM

— Criatura — digué la vella —, que mal engiponada vas! Vine, que et cordaré com cal.

Blancaneu no tingué cap malícia, es posà davant d'ella i es deixà nuar el cordó nou; però la vella va nuar tan rabent i tan fort, que Blancaneu perdé el respir i caigué com morta.

— Poc seràs més la més bella — digué ella, i sortí a corre-cuita.

Al cap de no gaire, a entrada de fosc, arribaren els set nans a casa, però quin espant en veure l'amorosa Blancaneu estenallada en terra! I no es bellugava ni es movia, com si fos morta. L'aixecaren i, com que la veieren cordada massa fort, tallaren el cordó de la cotilla; aleshores ella començà de respirar un poc, i s'anà revifant de mica en mica. Quan els nans sentiren el que s'havia esdevingut, li digueren:

— La vella marxanta no era més que aqueixa reina impia: guarda't, i no deixis entrar ningú aquí, si nosaltres no hi som.

La mala dona, però, en arribar a casa, anà tot d'una davant del mirall i preguntà:

*Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?*

I el mirallet va respondre com si res:

*Tu, reina, ets la més bella davant meu,
però enllà de puigs i plans,
a la casa dels set nans,
ho és mil vegades més la Blancaneu.*

En sentir-ho, tota la sang li va acudir al cor, i es va estremir, perquè massa va comprendre que Blancaneu s'havia revifat. "Però ara — es va dir entre ella — me n'empescaré una que t'ha d'ésser la perdicció"; i amb arts de bruixeria, que hi era entesa, va fer una pinta emmetzinada. Aleshores es va disfressar i va prendre la forma d'una altra vella. Va anar-se'n enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans, trucà a la porta i cridà:

— Bona mercaderia a vendre! Qui em compra la bona mercaderia! Blancaneu va mirar fora i digué:

— Feu via, que no puc deixar entrar ningú.

— La vista bé et deu ésser permesa — digué la vella; tragué la pinta emmetzinada i la hi ensenyà.

Plagué de tal manera a l'infant, que es va deixar abellir i obrí la porta. Quan s'hagueren avingut sobre la compra, va dir la vella:

BLANCANEU

— Ara deixa-te'm pentinar una mica com cal.

La pobra Blancaneu no es va recordar de res, i deixà fer la vella; però tot just li havia clavat la pinta als cabells, la metzina ja va fer el seu efecte i la nena va caure a terra sense esma.

— Flor de la bellesa — digué la mala dona —, ja està tot llest per a tu.

I se n'anà. Per fortuna, però, aviat va ésser vespre i els set nanets arribaren a casa. Quan veieren la Blancaneu ajeguda en terra com morta, sospitaren així mateix de la madrastra, cercaren bé i trobaren la pinta emmetzinada, i a penes la hi hagueren treta, tot d'una Blancaneu va retornar-se i contà el que havia passat. Li recomanaren de nou que estigués a l'aguait i no obrís la porta a ningú.

La reina, en ésser a casa, es posà tot d'una davant del mirall i digué:

*Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?*

I el mirall respongué, com abans:

*Tu, reina, ets la més bella davant meu,
però enllà de puigs i plans,
a la casa dels set nans,
ho és mil vegades més la Blancaneu.*

Quan ella sentí aquestes paraules del mirall, es cargolà i espeter-negà de ràbia.

— Blancaneu ha de morir — exclamà —: encara que hagi de costar-me a mi la vida.

Aleshores se'n va anar a una cambra arrezerada i soliu, on no s'acostava ningú, i va fer una poma emmetzinada emmetzinada. Per fora feia d'allò més goig, blanca, amb les galtes vermelles, que qualsevol que la veiés li vindria salivera, però qui en mengés un sol mos, moriria sense remei. Quan la poma va estar a punt, es va pintar la cara i es va disfressar de pagesa i se'n va anar enllà de les set muntanyes, a la casa dels set nans. Va trucar, Blancaneu va treure el cap a la finestra i va dir:

— No puc deixar entrar ningú; els set nans m'ho han privat.

— Tant se val per mi — respongué la pagesa —; vull desenfarfegar-me de les meves pomes. Té, te'n regalo una.

— No — respongué Blancaneu —, no puc prendre res.

— És que tens por de metzines? — digué la vella —. Veus, tallaré

GERMANS GRIMM

la poma en dos bocins: tu et menges la meitat vermella i jo em menjaré la blanca.

Però la poma era feta tan enginyosament, que la meitat vermella sola era emmetzinada.

Blancaneu es delia per la bella poma i, quan va veure que la pagesa en menjava, no va poder estar-se'n més, allargà la mà per la finestra i prengué la meitat emmetzinada. Tot just en va tenir un mos a la boca, va caure morta a terra. Llavors la reina se la va contemplar amb una mirada ferotge, esclafí la rialla i digué:

— Blanca com la neu, vermella com la sang, negra com el banús. Aquesta vegada els nans poc podran tornar a deixondir-te.

I quan, arribant a casa, preguntà tot d'una al mirall:

*Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?*

el mirall a la fi va respondre:

Tu, reina, ets la més bella del país.

Aleshores el seu cor envejós va tenir descans, tan bon descans com pot tenir un cor envejós.

Els nanets, quan al vespre arribaren a casa, trobaren la Blancaneu estirada en terra, i de la seva boca ja no sortia cap alè, i era morta, ben morta. L'alçaren, cercaren si trobaven res de metzines, la descordaren, li escarpiren els cabells, la rentaren amb aigua i vi, però res no hi va valer: l'amorosa criatura era morta, i morta va quedar. La van ajeure en una civera i es posaren tots set allí i cop de plorar, i ploraren tres dies seguits. Aleshores volgueren soterrar-la, però tenia una aparença fresca com una persona viva, i feia encara aquelles galtes seves tan vermelles. Ells digueren: "No podem pas colgar-la dins la negra terra." I feren fer un taüt transparent de cristall, que se la podia veure de tots cantons, la hi ajagueren dins, i damunt hi escriviren amb lletres d'or el seu nom, i que era filla de rei. Després exposaren el taüt al cim de la muntanya, i sempre en romania un d'ells a la vora i la vetllava. I les bèsties vingueren així mateix i ploraren la Blancaneu, de primer una oliba, després un corb, a la fi una colomina.

Blancaneu va jeure temps i temps dins del taüt sense despareixar-se, sinó que semblava com si dormís, perquè encara era blanca com la neu, vermella com la sang i amb els cabells negres com el banús.

Però ve't aquí que un fill de rei va fer cap al bosc i arribà a la

BLANCANEU

casa del nans per passar-hi la nit. Veié dalt de la muntanya el taüt, i la bella Blancaneu a dins, i llegí el que hi havia escrit damunt amb lletres d'or. Aleshores va dir als nans:

— Deixeu-me el taüt, us en donaré el que me'n demanareu.

Però els nans respongueren:

— No us el donarem per tot l'or del món.

Aleshores ell va dir:

— Doncs regaleu-me'l, perquè no puc viure sense veure la Blancaneu; la vull honorar i estimar com l'enamorada del meu cor.

En parlar així, als bons nanets els va entrar compassió i li donaren el taüt. El príncep el va fer emportar pels seus criats a coll. I ve't aquí que entropessaren amb un matoll, i de la betzegada a la Blancaneu li va sortir del coll el bocí de poma emmetzinada que s'havia empassat.

I de seguida obrí els ulls, aixecà la coberta del taüt i es redreçà, i tornava a ésser viva.

— Déu meu, on sóc? — exclamà.

El príncep digué ple d'alegria:

— Ets amb mi — i li contà fil per randa el que havia passat i digué —: T'estimo més que tot el que hi ha al món; vine amb mi al palau del meu pare i seràs la meva esposa.

A Blancaneu va abellir-li, i va anar amb ell, i les seves noces es celebraren amb gran pompa i magnificència.

A la festa així mateix convidaren la impia madrastra de Blancaneu. En ésser que ja s'havia abillat amb belles robes, es va posar davant del mirall i va dir:

*Mirallet de la paret,
mirallet, pel teu encís:
qui és la més bella de tot el país?*

El mirall respongué:

*Tu, reina, ets la més bella davant meu,
però la reina jove ho és mil vegades més.*

La mala dona va engegar una flastomia, i li va venir una angúnia, una angúnia que no s'hi veia. Ella a la primeria no volia anar a les noces; però no tenia descans, hagué d'anar-hi i veure la reina jove.

I tot d'una d'entrar, va reconèixer Blancaneu, i d'angúnia i de por es va quedar palplantada que no podia moure's. Però ja havien posat unes xinelles de ferro sobre un foc de carbó i les portaren amb molls i les hi posaren davant. Aleshores ella va haver de posar-se aquelles sabates roents, i dansar dansar fins que va caure a terra morta.

Verbs en 3^a persona del singular

Conte

Tradicional

LES TRES PORQUETS

Introducció

Hi havia una vegada

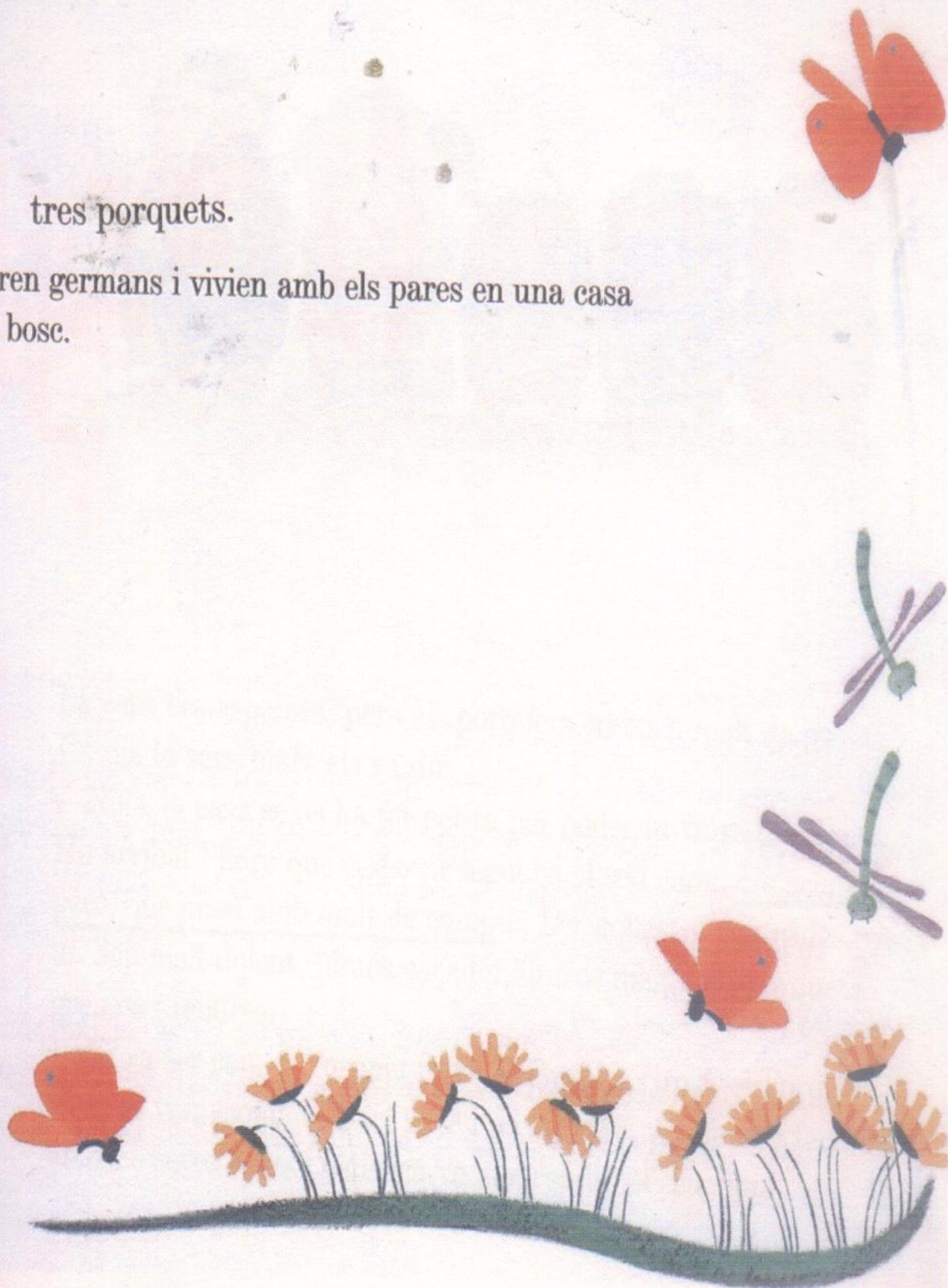
Nexe que s'utilitza per
començar



Introducció

tres porquets.

Eren germans i vivien amb els pares en una casa
al bosc.





La casa era espaiosa, però els porquets creixien molt de pressa. Un dia la seva mare els va dir:

—Nois, la casa se'ns ha fet petita per poder-hi viure tots junts. Ha arribat l'hora que cadascú segueixi el seu camí. Us aconsello, però, que aneu amb molt de compte. Per aquestes contrades ronda un llop molt dolent, famós caçador, que es menja els porquets grassos i tendres.

I així va ser com el Porquet Savi, el Porquet Gros i el Porquet Gras es van acomiadar del pare i de la mare, van fer un farcellet amb les seves coses i cadascú va emprendre el seu camí.

Introducció

advertència de la seva menja

Presentació dels personatges

→ Caracterització del personatge.

Nu>

El Porquet Gras era el més petit i el més mandrós dels germans, i no tenia gens de ganes de treballar. I havent trobat un pagès que acabava de segar el fenc del camp i carregava les garbes al carro, el va aturar i li digué:

—Bon home, veig que tens molta palla. Que me'n podries regalar un feix? ^{→ Col·loquialisme} Voldria fer-me una cabana i viure-hi tot sol.

El pagès era bon home i, a més, molt generós. Per això no es va fer pregar i va regalar-li tres garbes de palla.

— El pagès és un personatge fosc.



El Porquet Gras va transportar les garbes fins a un prat prop d'una llacuna. En un tres i no res va trenar la palla i es va construir la cabana. No era gaire gran, però per a ell ja feia el fet.

Nus

Va fer la teulada, la porta i les finestres trenant els jones que va trobar prop de la llacuna.

«Quina caseta més maca!», va pensar tot admirant l'obra. «No tinc tantes pretensions com els meus germans, jo sóc molt més modest. Per a mi ja és prou i massa».

Satisfet de la feina, va entrar a la cabana, va escampar una mica de palla per terra, s'hi va ajeure i, en un tancar i obrir d'ulls, es va quedar adormit.

— Frase feta (col·loquialisme)

— Verbs en tercera persona del singular. Són verbs d'acció.



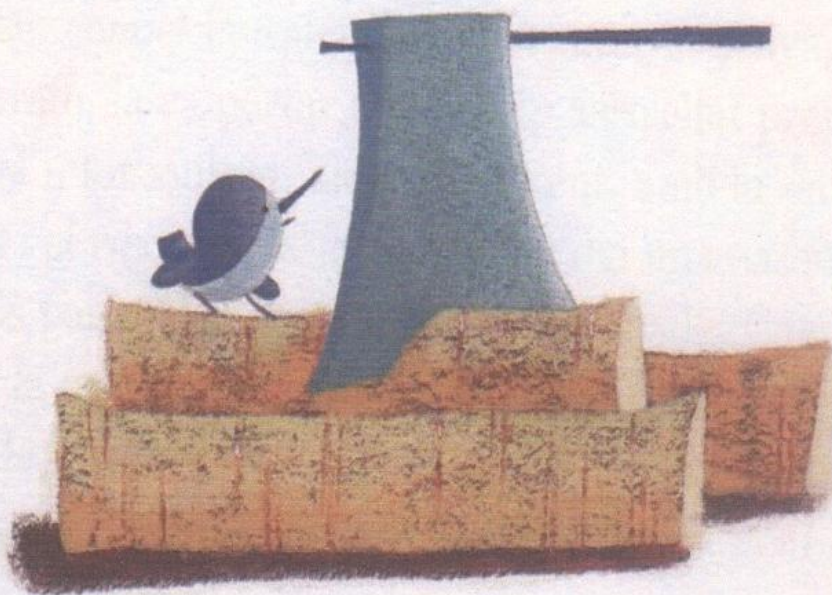
Nv> També el Porquet Gros, el germà segon, va seguir el seu camí i es
va dirigir cap al bosc. Tampoc tenia gaires ganes de treballar, tot
que no era tan gandul com el seu germà. Camina que caminaràs,
va topar amb un llenyataire que feia llenya i l'apilonava. Ja en
tenia un bon feix. El Porquet Gros es va aturar i li va dir:

—Bon home, veig que teniu molta llenya. No me'n donaríeu una
mica? Tinc intenció de fer-me una caseta.

El llenyataire, que era un bon jan, li va respondre:

—Com pots veure, he tallat molta llenya. Agafa la que vulguis,
pren la que necessitis.

Frage feta





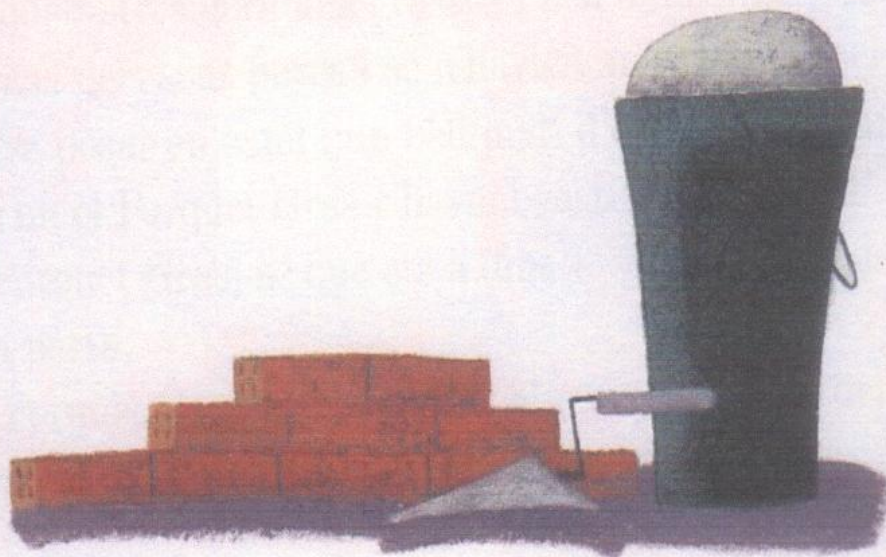
Nos I així va ser com el Porquet Gros va agafar la llenya, la va carregar en un carretó, la va portar a un camp assolellat prop de les aigües d'un rierol i, tot xiulant, alegre i content, amb la serra, el martell, uns claus i el ribot, es va fer en un sol dia una caseta d'allò més bonica. Es ponia el sol que ja la tenia acabada. Com a darrer toc, va pintar la porta i els marcs de les finestres de color blau, i la teulada, de vermell. També es va fer una taula, dues cadires, un armari i un llit. Cansat de tant treballar, es va ficar a casa, s'ajagué al llit i es va adormir com un soc.

— Verbs en tercera persona del singular

→ descripció psicològica del personatge

I el Porquet Savi? Era el gran i el més entenimentat dels germans, i va decidir que es construiria una casa sòlida. Va buscar maons, pedres, calç i vernís. Va escollir una clariana del bosc que estigués ben protegida, que no fos gaire lluny de les cases dels seus germans i que ni fos humida ni estigués massa exposada al sol. El lloc escollit tenia unes muntanyetes al darrere i no estava orientat de cara al vent. El Porquet Savi va cavar la terra per fer els fonaments i va començar a aixecar la casa. Va trigar gairebé una setmana a acabar-la, però el resultat final va ser de primera. La porta era de noguera massissa, i el forrellat, molt reforçat. Les teules eren de pedra, com també la xemeneia, i les finestres estaven proveïdes de fermes porticons. Després de tanta feinada, el prudent porquet es va tancar dins de la nova casa i va reposar.

— Interrogació retòrica
— Verbs en 3a persona del singular.





→ interrogació retòrica

I el llop? Potser no sortirà en aquest conte, pensareu. I tant que sortirà! Un lloparro gros, ferotge i afamat, amb unes dents punxegudes i unes potes enormes. El llop havia sentit a dir, perquè les notícies corren tant que sembla que volin, que hi havia tres porquets, tres germans grassos i ben alimentats, que havien deixat la casa dels seus pares i se n'havien anat a viure pel seu compte. Es va posar en camí i un bell matí d'estiu va arribar a la riba del llac on el Porquet Gras s'havia construït la cabana de palla. —Porquet Gras, sé que ets a dins —va dir el llop després de picar a la porta.

El Porquet Gras va reconèixer al moment la veu del llop malvat i començà a tremolar com una canya moguda pel vent.



diàleg

—No obriré ni per les cerres de mil porquins! Ni que estigués boig! —va dir el Porquet Gras.

En sentir-ho, el llop es va enfurismar.

—Si és així, bufaré i bufaré fins que la cabana enfonsaré. → frase que sempre dir el porquet

Va agafar una forta alenada d'aire, va inflar els pulmons i les galtes i va deixar anar una potent bufada damunt de la caseta.

Nus

I la cabana de palla va volar pels aires. I també va volar pels aires el Porquet Gras, i això va ser una sort per a ell, perquè es va elevar com un globus i va anar a parar molt lluny. I mentre el llop es ficava d'un salt dins la cabana o, més ben dit, dins el que quedava de la cabana, el Porquet Gras va caure, es va tornar a aixecar, es va afermar sobre les potes i va arrencar a córrer tot el que li permetien les potetes grassonetes.



Nos

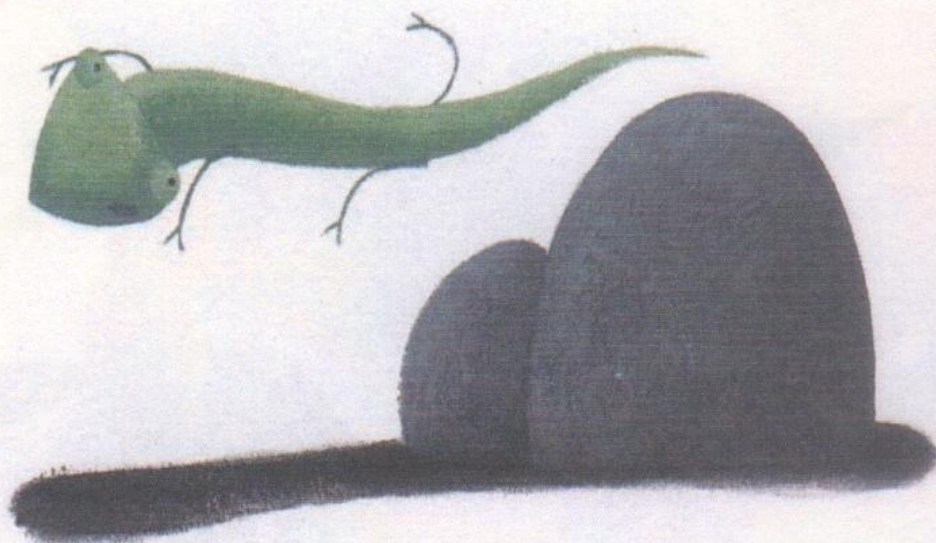
—Ai, germà, obre'm la porta! —va cridar atansant-se a la casa del Porquet Gros—. Et prego que m'obris, perquè el llop malvat m'està empaitant.

El Porquet Gros va obrir a corre-cuita la porta i va tenir el temps just de tancar-la abans que el llop no arribés a la carrera, més afamat que mai.

—Obriu la porta, porquets, o enderroco la casa! Sé que tots dos sou a dintre —digué el llop, tot enrabiat.

—Per les cerres de mil porcs que no et pensem obrir! No som tan ximplets com et penses! —van respondre a l'uníson els dos germans, una mica espantats.

— Col·loquialisme



↳ interrogació retòrica.

—No em voleu obrir la porta? Doncs pitjor per a vosaltres! —va cridar el llop, inflant-se com una pilota.

I va començar a bufar, a bufar, a exhalar aire i a deixar anar tot l'alè que tenia dins el cos. I heus aquí que les alenades del llop eren tan fortes que van fer saltar tots els claus, els taulons se'n van anar volant i tota la casa va sortir flotant pels aires. Els dos porquets van tenir el temps just d'arrapar-se a la teulada en sortir disparats i van aterrar a uns quants metres de distància. Masegats i espantats, els porquets es van aixecar i es van posar a córrer com llamps cap a casa del Porquet Savi.

—Germà, obre'ns la porta, que el llop malvat està a punt d'atrapar-nos —van cridar, ja que sentien l'alè del llop al darrere. El Porquet Savi va obrir, deixà entrar els seus germans i va barrar la porta amb el forrellat. Va tenir el temps just de fer-ho abans no arribés el llop. Ara la seva fam s'havia triplicat.





—Sé que sou tots tres a casa —digué el llop amb una veu dolça i amable, veient que no aconseguia el que volia amb la violència—. Obriu, porquets, que em moro de set. Deixeu-me beure i us prometo que seré bo amb vosaltres i no us tocaré ni una cerra.

NW

—Per les cerres de mil porcs que no penso fer-ho! —va dir el Porquet Savi—. Prou que coneixem les teves intencions: tu te'ns vols menjar!

—Així és com em tracteu? —digué el llop, tot enfurismat—.

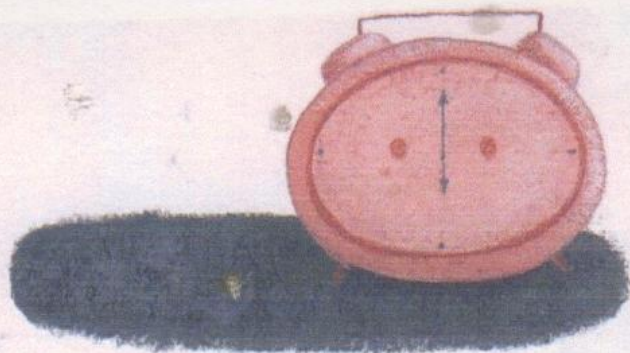
La meva paciència té un límit, i la meva fam és enorme.

Si no m'obriu, bufaré tan fort que la casa ensorraré.

El llop va fer una profunda aspiració, va inflar els pulmons i va bufar amb totes les seves forces, però la casa no es va moure ni un mil·límetre. Ho va provar una altra vegada i una vegada més i una altra i una altra, i a la fi va caure a terra extenuat de tant bufar.

La casa de maons havia aguantat les fortes bufades i els porquets s'estaven a dins rebentant-se de riure, tots animats i divertits.





El llop malvat va marxar amb la cua entre cames, tot i que no es donava per vençut. L'endemà, de bon matí, va tornar a casa del Porquet Savi.

—Sóc jo, el llop —va dir sense embuts—. He vingut per fer-vos una proposta. No gaire lluny d'aquí, darrere del pujol, hi ha un camp de naps d'un amic meu. Si m'ajudeu a collir-los, anirem a mitges. Què me'n dieu si us vine a buscar demà a les set del matí?

Nus

—Molt bé —va dir el Porquet Savi tot fent l'ullet als seus germans—. T'esperem demà al matí a les set en punt.

El llop se'n va anar tot content, però els germans més petits van protestar:

—Que ets boig? Abans no arribem al camp el llop ens ficarà al sac i se'ns menjarà.

El porquet savi té un pla

—No, germans, no us preocupeu. En tinc una de pensada. Demà, a les sis del matí, serem al camp.

Els tres germans es van aixecar l'endemà de bon matí i van anar al camp, van collir els naps i van tornar a casa abans no arribés el llop pervers.

El llop intenta enganyar als porquets.





Nu>

El llop es va presentar, puntual, a les set a la porta de la caseta.
—Què? Ja esteu a punt? —va preguntar, tot impacient.
—Fa molt que estem preparats —respongué el Porquet Savi—. De fet, ja estem esmorzant. Ens hem despertat de matí i hem anat a treballar al camp. Ja li pots donar les gràcies al teu amic de part nostra: els naps són molt sucosos.

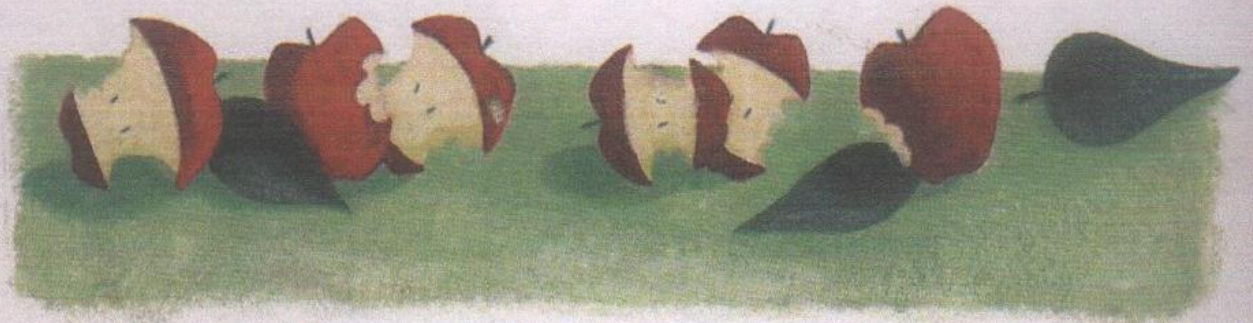
El llop va dissimular l'enrabiada i, fent el cor fort, va dir:
—Prop de la llacuna hi ha un hort abandonat amb un pomer carregat d'unes pomes boníssimes. Si m'ajudeu a collir-les, anirem a mitges. I com que veig que us desperteu d'hora, us vindré a buscar a les sis. Hi esteu d'acord?

—Oh i tant! T'esperem a les sis —va dir el Porquet Savi.
El llop se'n va anar tot content. «Aquesta vegada no m'enredaran. Em presentaré abans de les sis», va reflexionar.



— Segona vegada que el llop intenta enganyar els dos porquets

— Les intencions del llop fracassen



Nu El Porquet Savi, però, era més llest que ell i, comprenent que el llop es presentaria abans de l'hora anunciada, es va desvetllar a punta de dia, va despertar els seus germans i se'n van anar tots tres a l'hort. El llop tenia raó: el pomer estava carregat de pomes rosades i oloroses. Els tres porquets es van enfilear a l'arbre i es van atipar de pomes. Com que el llop no els va trobar a l'hora convinguda, se'n va anar corrents a l'hort i va sorprendre els tres germans a dalt de l'arbre.

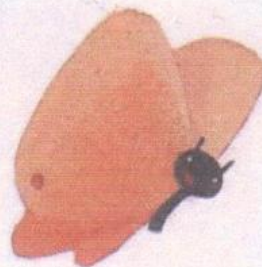
—Aquesta vegada tampoc no m'heu esperat —va grunyar el llop, tot enfurismat, mirant d'enfilear-se a l'arbre.

—Que tens fam, pobre llopet? —van cantussejar els porquets, burlant-se'n.

—Tinc tanta fam... tanta fam que no m'hi veig! —va cridar el llop.

↓
col. loquialisme

— El segon ple del llop torna a fracassar



—Doncs mira, entoma això! —van dir-li els porquets llançant-li al damunt una pluja de pomes—. Són molt bones, tasta-les!

I mentre el llop es protegia el cap per evitar els cops i s'acotava per recollir les pomes, els porquets van aprofitar l'avinentesa per baixar de l'arbre i córrer de pressa cap a casa. En veure que li havien pres el pèl per segona vegada, el llop va deixar anar un fortíssim udol i va voler encalçar les preuades preses. Però també aquesta vegada els germanets van ser més ràpids que ell i van arribar abans a casa i s'hi van tancar. El llop, doncs, es va quedar fora esgotat i traient escuma per la boca.

Nus



↓
El llop es va
encabiar molt.



→ el llop pensa un tercer pla per menjar-se els porcs

—No us penseu que us en sortireu tan bé. Ja trobaré la manera de caçar-vos! —va lamentar-se el llop amb la mica d'alè que encara li quedava, i se'n va anar, furiós però amb la panxa buida.

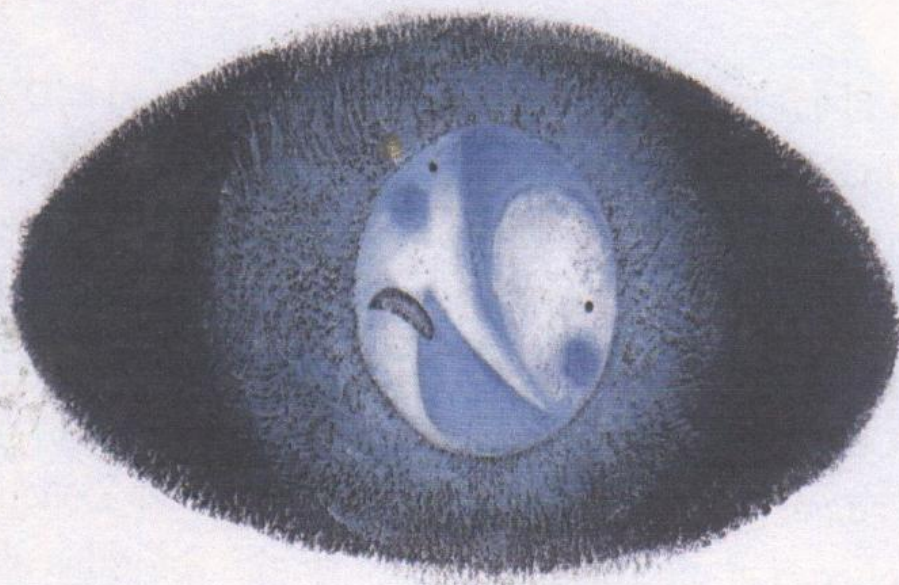
«He de pensar-ne alguna per agafar-los per sorpresa», es va dir.

Nu

En fer-se de nit, el llop va tornar sobre els seus passos amb una llarga escala. La casa dels porquets estava immersa en la foscor i no en sortia cap soroll. «Molt bé! Els porquets estan dormint», es va dir. «Pujaré a la teulada i em deixaré caure per la xemeneia.

Aquesta vegada no se m'escaparan. Els sorprendré i m'atiparé de valent de carn tendra de porc». Va acostar-se a la casa amb pas silenciós, va afermar l'escala a una paret i va començar a pujar.





Els tres porquets, però, estaven a l'aguait, i de la finestra estant van veure el llop preparant-se per assaltar la casa.

—Vol baixar per la xemeneia —va dir, tot espantat, el Porquet Gras—. Què podem fer? No tenim escapatòria.

—Podem fugir i amagar-nos al bosc —va proposar, tot tremolós, el Porquet Gros.

—Mira que en sou, de tanoques! No veieu que si fem això se'ns menjarà? —va dir en veu baixa el Porquet Savi—. He pensat una altra cosa: preparem-li una sorpresa digna d'un llop tan malvat com ell. Acosteu-vos que us diré què he pensat.

I els va murmurar a cau d'orella la idea genial que s'havia empescat.

— Els porquets pensen una acció per defensar-se del llop

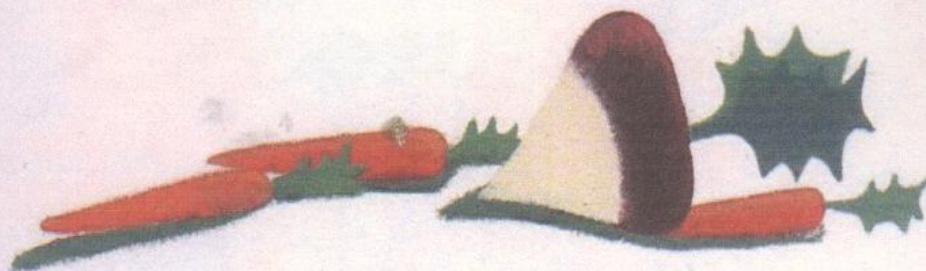
Els
porquets
treballen
en grup

Nu)

Els tres porquets es van posar de seguida a fer la feina. El Porquet Gras, amb l'ajut del Porquet Gros, va agafar l'olla més grossa que hi havia a la cuina i la va omplir d'aigua. Mentrestant, el Porquet Savi va treure tres troncs gruixuts del llenyer, els va disposar dins la llar de foc, va posar-hi a sota un feix de branques i ho va encendre tot amb un llumí. Al cap de pocs segons, a la xemeneia espetegava un bon foc. Els tres germans van col·locar l'olla sobre les flames i la van cobrir amb la tapadora.

—I ara, germans, només ens cal esperar i estar a punt. Segur que el llop no s'espera una rebuda com aquesta —va dir el Porquet Savi.





Nu
Els tres germans es van asseure davant del foc i van esperar. Al cap d'una estona van sentir gratament de potes i fregaments ofegats que ressonaven dins la campana de la xemeneia: era el llop que ja baixava. Es van posar d'un salt al costat de la xemeneia i, així que van veure sortir les potes del llop, van treure la tapadora de l'olla i... pataplaf!, el lloparro va caure dins l'aigua bullent. El tercer pb del llop Gracasa.

—Socors, que m'ofego, que em cremo! —cridava el llop.

Però com més es bellugava més bevia i com més bevia més s'enfonsava dins l'olla, fins que, al cap de poca estona, l'única cosa que va surar a l'aigua va ser la llarga cua. El llop havia mort.

—Visca! El llop malvat és mort! —cridaven a una sola veu.

—I ara què en farem, del llop? —va preguntar el Porquet Gras.

—Doncs hi afegirem un parell de naps i una pastanaga i ens el menjarem! —va dir, esclafint una rialla, el Porquet Savi.

Conclusió
o
desenllaç
I això és tan veritat com que el conte s'ha acabat

Nexa que s'utilitza per finalitzar.

Rondalla

LES FARINETES

Introducció

Un cabaler d'un poblet de muntanya festejava una pubilla de casa bona, que vivia en un poblet veí. Un dia els pares d'aquesta moixa el van convidar a sopar, per tal de conèixer-lo millor i formalitzar les relacions. El xicot, però, tenia un defecte una mica especial: sempre tenia un budell buit. Era un golafre que ni tant sols se sabia conèixer quan havia menjat prou. Per això, temorós de causar una mala impressió als futurs sogres, va demanar a un amic que l'acompanyes. Cal tenir en compte que el fet que el vistaire fos acompanyat per un amic de confiança, era un costum ben corrent al Prineu.

→ expressió que s'utilitza als Prineus
p veïbs en 3a persona del singular

- Mira noi, tu t'assentes al meu costat i quan at semble que ja hai menjat com una persona normal, am tustes amb el peu per sota la taula

Li demanà al company.

Un cop en aquell poble, els xicots foren molt ben rebuts per la gent de la casa. A l'hora de sopar, s'assegueren a taula, l'un al costat de l'altre, tal com havien quedat.

Nu

Després del primer plat- sopes menestrades-, un gat que hi havia sota la taula va fregar la cama al jove pretendent. El xicot, pensant que era el senyal convingut, no volgué tastar res més.

El primer pla dels joves fracassa.

-Menja, home, no faces compliments! Que no t'agraden les farinetes?- insistia la mestressa.

-Gràcies, gràcies...M'agraden molt, pro ja estic ben tip..-deia el xicot, tot i que les dents se li n'anaven en aquella olla fumejant.

Havent sopat, tots van continuar fent petar la xerrada vora el foc, tal com era costum les nits d'hivern. A l'hora d'anar a dormir, els forasters foren conduïts a la mateixa cambra.

→ Expressió que s'utilitza als Prineus

Un cop sols, el pretendent increpà el seu amic:

→ fase feta.

- Tinc més fam que els gossos d'Escart...! ¿Com é que m'has tocat tan aviat?

- Què dius ara? Jo no t'hai pas avisat... Segurament ha sigut un gatot que voleiave per sota la taula...

- Tant que m'agraden les farinetes...!- es planyia resignat.

- Mira, sas què pots fer? Com que n'ha sobrat ben bé més de mitja olla, vés-té'n a buscar un plat. Jo hai vist on les desavaven.

- Pro que no veus que aquet casalot és tan gran que me hi perdré...

El company, però, tenia una solució ben enginyosa.

Nos
- Mira, lligarem un fil al capçal del llit i t'acompanyaré fins a la cuina. Jo me'n tornaré al llit i tu, quan te n'haigues atipat, seguisses lo fil i aixís no t'ativocaràs d'habitació.

→ Verb en tercera persona del singular

Ho van fer d'aquesta manera, i el xicot es va poder atipar com un lladre. Com que de farinetes, encara en sobraven, n'omplí un plat per portar-lo al seu company.

→ Expressió que s'utilitza als Pirineus

Mentrestant, el seu amic, que sempre estava de xeina, havia lligat l'extrem del fil a una altra habitació. El noi anà seguint el fil fins a aquesta cambra i obrí la porta decidit:

- M'hai recordat de tu i te'n porta un bon plat!-digué en entrar.

En aquesta habitació, hi dormia la padrina de la casa i una bordegota xica. La vella roncava com una mala cosa.

Segon
pla
fracassat

- No val que les bufes home, que ja són prou fredes- insistia de bona fe el xicot.

Com que "el seu amic" no responia, el xicot va perdre aviat la paciència

- Si no les agafes aviat, te les llanço als morros!

Contes d'ahir, contats avui, compten per sempre.

I així mateix ho va fer.

L'esvalot que s'armà immediatament fou d'allò més divertit. La vella féu una espècie d'esbramec rogallós i es despertà sobresaltada. La criatura començà a xisclar com una esperitada...

Descobert l'error, el jove foraster s'esmunyí com un llamp cap a la seua habitació- ara sí que l'encertà- i es féu l'adormit.

→ 3a persona del singular

La mestressa va acudir de seguida amb un llumener a l'habitació del soroll.

- Mira mamà, la padrina ha orxegat les farinetes!-feia la nena.

En veure la cara de la seua sogra, més enfarinada que un pallaso, la jove comentà compassivament:

- Pobra dona, deu tenir el païdor ben fumut: les ha tret tal com les haví menjat!

Conclusió
o
desenllaç

Fausa

L'ÀLIGA I L'ESCARABAT

Contes d'ahir, contats avui, compten per sempre.

→ nexa que s'utilitza per començar

Introducció

Hi havia una llebre perseguida per una àliga i, veient-se perduda va demanar ajuda a un escarabat, suplicant-li que la salvés.

Li va demanar l'escarabat a l'àliga que perdonés a la seva amiga, però l'àliga, menyspreant la insignificança de l'escarabat, va devorar la llebre davant seu.

Des d'aleshores, buscant venjança, l'escarabat observava els llocs on l'àliga ponia els ous, i els feia rodar, els tirava a terra. Veient-se l'àliga que la feien fora allà on anés, va recórrer a Zeus demanant-li un lloc segur per a deixar els seus ous.

Nus

Li va oferir Zeus posar-los a la seva falda, però l'escarabat, veient la tàctica per escapolir-se'n, va fer una bola de fang, va volar i la va deixar caure sobre la falda de Zeus. Es va aixecar aleshores Zeus per treure's de sobre aquella brutícia i va llençar per terra els ous sense adonar-se'n.

Desenllaç
&
Conclusió

Per això, des d'aleshores, les àligues no ponen ous a l'època en què surten a volar els escarabats.

"Mai no menyspreïs el que sembla insignificant, perquè no hi ha ésser tan dèbil que no pugui atrapar-te."

↓
moralina

— Verbs en 3a persona
Singular

— És el deu més important
de la mitologia grega.